

ÇATIDAKİ ÇİMENLER “Sen”e Yazılar

JEHAN BARBUR

12 Nisan 1980 Beyrut doğumlu Jehan İstiklal Barbur, İskenderun’da büyüdü. 2002 yılında Bilkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden mezun olup İstanbul’a yerleşti.

2009’a kadar farklı gruplarda solist olarak çalışıp reklam müzikleri seslendirdi, birçok dizi ve sinema filmi müziğine sözleriyle ve sesiyle hayat vermiştir. 2009 yılında söz ve müziğin yanında yapımcılığını da üstlendiği ilk albümü *Uyan*’ı ADA Müzik’ten çıkardı. Bir yıl sonra yine kendi bestelerinden oluşan ikinci albümü *Hayat* geldi. Bunu da 2013 yılındaki üçüncü albüm *San* izleyecekti.

Hikayeler anlattığı masalsi şarkılarıyla çağdaş kadın ozan geleneğini günümüzde de sürdürmeye gayret eden Jehan Barbur, 2010 yılında gösterime giren Tİ Tiyatronun *Ayıışığı* Tarefi oyununun müziklerini yazmıştı. 2011 tiyatro sezonunda seyirciyle buluşan *Özen Yula*’nın yazıp yönettiği ve kendisinin de rol aldığı yarı müzikal bir oyun olan *Şems! Unutma!* oyununun müziklerini bestelemiş ve Cenk Erdoğan’la birlikte düzenlemelerini yapmıştı. Oyun, 11. Direklerarası Tiyatro Seyirci Ödülleri kapsamında ‘En İyi Özgün Müzik’ dalında birincilik ödülüne layık görülmüş, 2012 Afife Tiyatro Ödülleri’ne aday olmuştur. Albümleriyle beraber başlayan şehir içi ve şehir dışı konserleri halen devam etmektedir.

Çatıdaki Çimenler

© 2013, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tamıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kapak ve Sayfa Tasarımı Begüm Çiçekçi

Grafik Uygulama Mürvet Durna

Kapak Fotoğrafi Özgür Ölçer

ISBN 978-605-106-775-9

1. Basım: Ekim 2013

2. Basım: Mart 2014

tamadres.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Fatih-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

Çatıdaki
Çimenler
'Sen'e Yazılar

JEHAN BARBUR

Ne çıkar siz bizi anlamasanız da
Evet, siz bizi anlamasanız da ne çıkar
Eh, yani ne çıkar siz bizi anlamasanız da.

Edip Cansever

tamadres.com

Madlen'e...

“Bence yazdıklarını okumalıyız” diyerek bana cesaret veren Yekta Kopan’a, “Bu kitabı basmalıyız” diyerek bana güç veren Mustafa Küpüşoğlu’na ve Alfa Yayınları’na teŖekk rlerimle...

GİRİZGAH

Çocukken tek bir arkadaşım vardı. Arka komşum, okulda sıra arkadaşım, Madlen; Medi! Yaşımız on üç, on dört. Gidiverdi birden, halbuki ömrümüz vardı; çocuktuk, çoktuk. Yok olunmazdı o yaşlarda, yabancıldı taziyeler. İki yıl boyunca sustum, tekilleştim, yabanileştim, öfkelenim, uzunca öfkelenim. Yazdım sadece, dolap dolusu güncelere. İyileşmek, anlamak için. Hiç anlatmadım sonrasında, sadece yazdım. Hissettiklerimiz ağızdan çıkınca, tortuları kalıyor elimizde. Hislerin ölüleri gibi duruyor sözler, asılı bir yerlere. Büyüdüm sonra, utandım büyüdüğüme... Çekmecelelere yazdım, dolap raflarına. Evlerim değişti, sevdiğilerim, sevmediklerim; anlattım dost sohbetlerinde; yetmedi, kendime yazdım. Mahfuzumdur bu size. Eski usül bir güncenin ifşası... Ne bir öyküdür ne de kişisel bir hikaye. Akıl düşümü, ruh üşümesi, gönül çarpıntısıdır. Şiirdir, öyküdür, fotoğraftır ya da tek bir cümle. En nihayetinde matbu bir hayata girizgahımdır, yazmaya başlamama sebep Madlen'e ithafımdır ve tüm anlatamadıklarım... Olduğum değil, hasretimdir.

Her sözcüğün bir emanetçiyeye ihtiyacındandır.

Jehan Barbur

Ne desem olur hayatta. Güzelsin desem 'güzel,' seni lüzumsuz görsem yoksundur mesela... Ne desem o olur hayatta. Ama sen desem 'sen' değil!

TEL(I)GRAFİN TELLERİ

Geçitirdi kadını. Hızlıca, parıltılı cümleler kurdu ona, sarıldılar. Adam “Çok özlemişim,” göresim gelmiş de görünce anlıyorum dedi, eşinin selamını ilettiler sonra yok oldu. Bir işe girmek istiyordu Nejla, işe yaramak için; o konuda da yardım etti adam. İki yere telefon açtı, birine lafı geçti –artık nasıl bir aldı-verdi oyununun başrollerini paylaşıyorlarsa– aradılar sonraki güne ve iş görüşmesine çağırdılar kadını. Kadın ezile büzüle gitti çünkü bilemedi değerini; yahut ederini. Girdi işe. Masasını gösterdiler, işten atılırsa bir kartona doldurup ofisi terk edeceğinde getirmesi gereken eşyaları getirmesini de tembihlediler; tembihe uydu. Kalem, poşet çay, zımba, daksil (dakikada siler yanlışını beyaz mühür), arada bir yangın merdivenine çıkıp tüttüreceği sigara paketi, ataç falan filan. Mesaiye de kaldı defalarca, durdu yine, boş boş. Telefon çalarsa bakacak, şirketin ismini söyleyecek, doğru- dan 102’yi tuşlayıp arayanı Adem Bey’e bağlayacaktı. Buydu. Ama minnettardı artık o. Ondan bir şey istese, kendini verebilecek kadar borçlu ya da öyle, sebepsizce öyle hissediyordu. Maaşı zamanında yatıyor, başı

ağrısı sigortadan ilacını ucuza alıyor, aynı otobüse binip tek vesaitle aynı otobüsten iniyor, diz altı eteklerinden her gün başka bir renk giyip işe gidiyor ve bacaklarını oturduğu masanın altına saklıyordu. Ayaklarıyla saklanıyordu. Telefonlar sık çalarsa yoğun bir iş gününden, seyrekleşirse rahat bir günden sıyrılıp eve dönüyordu. İstiklal caddesine bakan ofisin pence-resinden, dışarıda az çok neler olduğuna şahit olabiliyordu. Adem Bey genelde ofiste olmuyor, onu arayan olursa Nejla not alıp ona iletiyor, ofise geldiğinde de Adem Bey odasından zaten hiç çıkmıyordu. Kerhen bir ofisti anlayacağı. Adem Bey dışarıdan çalışıyor, daha önemli görünmek için arada bir toplantılarını bu küçük yazıhanede yapıyor ve iletişim numarası olarak da kartvizitine, bu dairenin numarasını ekleyip altını kırmızı kalemle çiziyordu. İnternet bile yoktu iş yerinde. Kadın, sıkıldıkça sanal sayfalarda gezinecek, hatta kendine sanal bir sevgili bulacak fırsatı da kaçırmıştı. Adem Bey'in yazılarını temize geçmesi gerektiğinde kullandığı bir dizüstü bilgisayar, bir telefon bir de fax makinesi vardı.

Kendine şaşıırıyordu. İçinde oturduğu bu dekorun ona hatırlattığı şarkıya şaşıırıyor, her sabah odasına girip paltosunu astıktan ve tekerlekli Bürosit sandalyesine kaydıldıktan sonra mırıldandığı *"telgrafın tellerine kuşlar mı konaaaaar? İnsan sevdiğine canım böyle mi yapar?"*ı niye zihninin içinde bunca tekrarlandığını anlamıyordu. Hitchcock filminin Tippi Hedren'ı gibiydi. Bu şarkı ve Hitchcock; kuşlardandır diye düşündü. Karışıkta kafası.

Duyguları sıkışıkta, çoğalıyordu; ona tanıdık gelen tek şey arada bir Nejla'ya işi bulan adamın telefonlarıydı. Tanıdığı bir sest, birileri halini hatırını soruyor, kendini birisine anlatabileceği yirmi saniyesi oluyor ve her telefon konuşması sonunda yine minnetini ve teşekkürünü adama iletmeyi ihmal etmiyor, nedense daha da eziliyordu. Eziliyordu çünkü sevmeyi becere-